

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO *SOTRYDSTVO*LETO 1939* 4

F. p. Kasteln

Poštšina plačana v gotovini

V a ž n o !

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavlajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V maju 1. 1, 22 — 2. 2, 23 — 3. 3, 24 — 4. 4, 25 — 5. 5, 26 — 6. 6, 27
7. 7, 28 — 8. 8, 29 — 9. 9, 30 — 10. 1, 31 — 11. 2, 1 — 12. 3, 2 — 13. 4, 3
— 14. 5, 4 — 15. 6, 5 — 16. 7, 6 — 17. 8, 7 — 18. 9, 8 — 19. 1, 9 — 20.
2, 10 — 21. 3, 11 — 22. 4, 12 — 23. 5, 13 — 24. 6, 14 — 25. 7, 15 — 26. 8, 16 — 27.
9, 17 — 28. 1, 18 — 29. 2, 19 — 30. 3, 20 — 31. 4, 21

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Pivec Ana, Laporje;
Zrjav Katra, Ljubljana;
Kocjan Pepca, Ljubljana;
Križan Ana, Radenci;
Hočevnar Marija, Zagradec;
Goličnik Neža, Bele vode;
Kišovec Ana, Jevnica;
Logonder Neža, Crngrob;
Cankar Franciška, Dobrunje;
Kampl Marija, Goreča vas;
Urbas Roza, Dol. vas;
Hribar Franc, Vodice;
Sikošek Marija, Poklek;
Brezec Jera, Dol. vas;

Lubej Ana, Celje;
Kegelj Antonija, Reka;
Kramar Anica, Ljutomer;
Tičar Ana, Vič;
Cegnar Janez, Jesenice;
Meško Franciška, Trgovišče;
Pretnar Tereza, Vransko;
Reberšek Marija, Vransko;
Urbanc Janez, Račja vas;
Osojnik Gregor, Crna;
Fajdiga Janez, Podjelše;

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Spet nam je smrt ugrabila lepo število gorečih sotrudnikov in sotrudnic. Med posebno gorečimi sta bili *Ozbič Ivana*, umrla v Ljubljani, ki smo o njeni smrti poročali že v marčni številki, in *Pivec Ana* iz Laborja. Ko smo zidali svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku, sta ves čas med gradnjo zbirali prispevke in jih pošiljali na Rakovnik. Le Marija ve, koliko sta s svojo marljivostjo zbrali za to svetišče. Gotovo jim je Marija bogato

poplačala in sta danes veseli, da sta toliko časa in toliko moči žrtvovali v čast Mariji.

Še več drugih od zgoraj omenjenih se je odlikovalo v delovanju za salezijanske naprave. Naj jim Bog poplača z večnim plačilom! Vseh umrlih se pa spominjajmo v molitvi in jim pomagajmo, da se, če potrebujejo, čimprej rešijo čistilnega ognja. Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

Papežu Piju XII. mir, življenje in blagoslov

godovina človeštva nas uči, da je na svetu vse minljivo. Prestoli
 vstajajo in se rušijo v prah. Močocene države, ki si obetajo tisoč-
 letja, klavarno razpadajo in na njih razvalinah se porajajo nove.
 Celi narodi prihajajo in izginjajo. Svet ni tako rekoč nič dru-
 gege, kakor široko pozorišče, na katerem se odigrava velika
 žaloigra človeške minljivosti.

Le eno kraljestvo nikoli
 ne premine, le en prestol
 se nikoli ne zruši. Že
 dva tisoč let potrjuje
 zgodovina, kako resnične
 so Kristusove besede:
 „Ti si Peter — Ska-
 la — in na to ska-
 lo bom sezidal svo-
 jo Cerkev in pe-
 klenska vrata je
 ne bodo preмага-
 la (Mt 16, 18). Sveča
 katoliška Cerkev in pa-
 peštvo sta tista ustanova,
 ki nikoli ne mine. Pape-
 ži sicer umrjejo, toda
 papeštvo nikoli. Komaj
 eden zatisne oči, stopi
 drug na njegovo mesto.
 Že nad dvesto šestdeset
 papežev je sedelo na Pe-
 trovem prestolu. Katera
 vladarska družina je da-
 la svetu toliko kronanih
 glav?

Pij XI. je odšel k Boгу
 po svoje plačilo. Namesto
 njega pa je zavladal ka-
 toliški Cerkvi Pij XII.
 Nepopisno veselje je
 spreletelo ves katoliški

svet, ko je v četrtek dne 2. marca zvečer radio sporočil novico, da imamo novega sv. očeta v osebi papeževega državnega tajnika Evgena Pa-cellija. Novi papež si je iz hvaležnosti do svojega velikega prednika na-del ime: Pij XII. Za geslo si je izbral: Po pravičnosti k miru, za grb pa golobčka, ki sedi na skali sredi morja in v kljunu drži oljčno ve-jico. Vsa ta tri dejstva, ime, geslo in grb, so v znamenju miru. S tem je Pij XII. hotel povedati, da bo nadaljeval delo svojega prednika, ki je bil papež miru in sprave. To je tudi odločno poudaril v svojem prvem radij-skem nagovoru na vse človeštvo, ko je vse povabil, naj si prizadevajo za mir v dušah, v družinah in med narodi.

V tem svetem delu bomo novega papeža podpirali tudi mi. Po njegovih na-menih bomo goreče molili in za njegovimi smernicami zvesto hodili. V tem bomo posnemali sv. Janeza Boska, ki naj Piju XII. pri Božu izprosi v obilju mir življenje in blagoslov.

Tri velike noči

Spomin sv. Janeza Boska je pove-zan na tri velike noči. Trikrat so ve-likonočni zvonovi s svojo veselo me-lodijo spremljali dogodek, ki se prav posebej nanaša na njegovo osebo in ime.

12. aprila 1846., na veliko noč, je vzel don Bosko v posest siromašno

stu in svetu); tej sreči se je pridru-žila še vesela zavest, da je Pij IX. slonel s svojo nogo na njegovi rami.

1. aprila 1934., zopet na veliko noč, pa je drug Pij, ki je bil nekdanj celo njegov gost, s Petrovega prestola slo-vesno prišel med svetnike ponižnega duhovnika Janeza Boska, ki je pred

Vsem salezijanskim so-trudnikom in sotrudnicam, vsem bralcem Vestnika in vsem don Boskovim prija-teljem želijo salezijanci ve-sele, blagoslovljene in Kri-stusovega miru polne veli-konočne praznike!

lopo, okoli katere se je začelo in razvijalo salezijansko delo.

4. aprila 1858., na veliko noč, je imel v času svojega prvega potova-nja v Rim srečo, da je bil v neposre-dni bližini sv. očeta Pija IX, ko je ta iz zunanje lože cerkve sv. Petra dajal slovesen blagoslov Urbi et orbi (me-

76 leti prvič stopil v isto baziliko.

O nepozabna velika noč! Kako naj se v kratkem spomnimo onih nepoza-bnih dogodkov, kako naj opišemo mo-gočne zunanje slovesnosti, s kakršni-mi ni bil zlepa počaščen kak drug svetnik! Naj ob petletnici tega vese-lega dogodka za ves krščanski in še

posebej za salezijanski svet, omeni-
mo le prelepo zvezo med temi tremi
velikimi nočmi!

Prav istega ponižnega duhovnika,
ki je na veliko noč l. 1846. prevzel
v posest revno Pinardijevo lopo in v
nizki kapelici prvič opravil sv. daritev,
prav istega duhovnika je 88 let pozne-
je sv. oče Pij XI. na samo veliko noč
prištel med svetnike v največji vseh
katoliških cerkva.

Iz prav iste lože pred cerkvijo sv.
Petra, kjer je pred leti svetu nepo-

znani duhovnik Janez Bosko v nepo-
sredni bližini sv. očeta Pija IX. pri-
sostvoval slovesnemu blagoslovu pa-
peževemu, iz prav iste lože so 1. apri-
la 1934., potem ko je nezmotljivi Uči-
telj katoliške cerkve njega proglasil
za svetega, vatikanski gardisti med
navdušenjem 300 tisočglave množice
na trgu sv. Petra razobesili ogromno
sliko, ki je predstavljala novega sve-
tnika, kako se dviga z angeli v nebo!

Kako čudovita so božja pota in
kako velik je Bog v svojih svetnikih!

Živel Kristus kralj!

Veliki dobrotnik in prijatelj mladine
sv. Janez Bosko, je dejal, da se s poli-
tiko ne peča, da je njegova politika
očenaš: „Pridi k nam tvoje kraljestvo!“
Da bi Kristus zakraljeval v srcih mla-
dine, to je hotel.

Veliki papež Pij XI., ki je imel v
vladanju sv. Cerkve tako srečno roko
kot le malokateri izmed njegovih pred-
nikov, je proniknil v dušo današnjega
sveta in je koj uvidel, da je strašno
prazna, in sicer zato, ker Kristusa ni
več v njej. Njegov prednik Pij X., sve-
tega spomina, je vzel za geslo svojega
delovanja, da vse prenovi v Kristusu,
zato je naročal in priporočal ljudem
pogostno sveto obhajilo in pustil ma-
le h Kristusu, da bi on s svojo milost-
jo zakraljeval v njih srcih. Pij XI.
pa je šel še dalje. Kristus mora zavla-
dati v zasebnem; zlasti pa v javnem
življenju, v narodih in med narodi,
da se naseli mir Kristusov v kralje-
stvo Kristusovo.

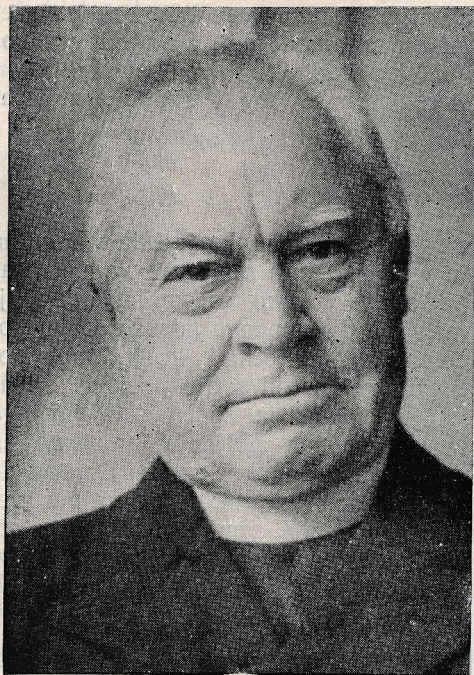
Prav s tem tudi se je pokazala da-
lekovidnost vrhovnega pastirja. Straš-
na svetovna vojna, ko je pet mili-
jonov mladih ljudi leglo čisto brez
potrebe v grob, je pokazala, kam je
krenila Evropa. Učeni možje, ki mo-
trijo dogodke in zasledujejo pota na-
rodov, pravijo, da gre Evropa neizo-
gibno proti propadu, ako bo šla dalje
po tej poti. Evropa, ona, ki je nekdam
vladala vsemu svetu, njej zdaj pada
žezlo iz rok. Pa kdaj je bila močna in

mogočna? Takrat, ko je bila vsa edina
in vsa povezana s krščanstvom. Odkar
pa se je versko razcepila, odtlej ji
manjka edinstvenega združujočega po-
čela, zlasti pa odtlej, ko je Boga po-
tisnila v stran od svoje politike, odkar
ga je izrinila iz zbornic, iz javnega
in privatnega življenja, posebno iz
družin. Nekdaj krščanska Evropa je
postala poganska. Cele pokrajine, ve-
like in obsežne, zapadajo v poganstvo.
Kristus danes nima več prostora v jav-
nem življenju, edino še v cerkvah
sme prebivati, dokler še teh ne pode-
ro in ne požgo.

Človeštvo je smer navzgor izgubilo.
Današnja prosvetljena doba se pona-
ša z ogromnim napredkom in pomilo-
valno gleda na „mračni“ srednji vek.
V srednjem veku so ljudje sicer misli-
li, da je zemlja središče vsega svetov-
ja, pa so vendar našli pot h Kristusu,
k svojemu cilju. Danes je znano, da je
zemlja le majhna točka v vsemirju, pa
se vendar ljudje oklepajo te zemlje,
te gmote, z vsemi močmi, tako, da so
izgubili smer navzgor, k središču vse-
ga, k Bogu.

Tudi današnje dni za Kristusa ni
prostora, kakor ga ni bilo v betlehem-
ski noči, ko je trkal na vrata, da bi
ga sprejeli. Kristus trka na umetniške
palače, pa pravijo, da se umetnost ne
more ozirati na pravno, ki jo Kri-
stus uči in zahteva. Trka na uredni-
štva listov, na gledališča, tam zanj ni

prostora, ker pač publika drugače zahteva, kakor pa on uči. Potrka na tovarno, pa se vrata le napol odpro in ga vprašajo: Ali si organiziran? Kje? V socialističnem sindikatu ali v komunističnem sojusu, kjer se stiskajo in dvigajo pesti ter žugajo uničiti vse,

† Prelat dr. Fr. Kovačič

Na praznik sv. Jožefa zjutraj je v Mariboru umrl prelat dr. Franc Kovačič. Bil je eden največjih prijateljev Boskovega dela na Slovenskem. Po njegovem prizadevanju so se salezijanci naselili v Veržeu, kjer je bil pokojni doma. V prihodnji številki Vestnika bomo obširno govorili o njegovih zaslugah za salezijanske ustanove. Za zdaj ga samo vsem priporočamo v molitev. — Gospod, daj mu večni mir!

najprej pa še tisto edino tiho njegovo domovanje — cerkve, kakor da so one in On izkopali prepad med bogatini in proletarci.

Ne, Kristusa ne marajo nikjer, ta jim je povsod na poti k uresničenju ciljev, proletarcu in kapitalistu.

Zaslepljenci! Ne vidijo, da je prav zato tako, ker Kristusa niso sprejeli, Njega, ki jim s svojim naukom nosi srečo v zasebno in javno življenje. Prav to je sprevidel veliki papež Pij XI., da je treba, da se Kristus vrne povsod, da On zakraljuje s svojo vrhovno postavo o medsebojni ljubezni. Da bi se torej spet vrnila edinost in soglasje med narode, pravičnost med delodajalce in delavce, je papež ustanovil praznik Kristusa kralja, ki naj bi v svoji veliki ljubezni vse združil, da bi bili vsi eno, kakor je ob slovesu od tega sveta prosil Očeta: „Oče, daj, da bodo vsi eno.“ S Kristusom bi se vrnilo lepo in mirno življenje med narode in družine, kajti Kristus je resnica, pravica in daje mir, kakršnega svet ne more dati.

Resnica vas bo osvobodila, je dejal, pa je tudi rekel, da je On Resnica. Radi resnice je trpel in bil preganjan. Čuden res je svet. Tisočletja koprne po resnici, ko pa pride, ji kljubuje in jo zavrže. Prav tako je tudi danes. Po ulicah se vale množice lačnega ljudstva, ki zahteva pravico, ko mu pa papež ponudi Njega, ki je edini zmožen svetu vrniti pravico ga pahnejo od sebe. Ali so novodobni apostoli, ki so oznanjali novi evangelij sovraštva med sloji in lažne enakosti, ali so najprej poskrbeli za kruh milijonom brezposelnih? Ne, ampak za to najprej, da so podrli cerkve in pregnali Kristusa.

Brez Kristusa je bilo ustanovljeno Društvo narodov, ki je hotelo deliti pravico narodom, pa kam je privedlo? Do vojsk! Društvo samo pa je žalostno propadlo. Pravična organizacija je mogoča samo tam kjer so ji krščanski temelji, kjer se čutijo ljudje Bogu odgovorne.

Tudi miru ni brez Kristusa, kakor je že zapisano, da so narodi vpili: „Mir, mir, pa miru ni bilo“, ker „ni miru brezbožnim“. Pravi mir more dati edini Kristus. Zato je papež Pij

XI. s praznikom Kristusa kralja spet uvedel Kristusa v vse človeško življenje. To Kristusovo kraljestvo pa se ne gradi na razvalinah kraljestev, na ruševinah tovarn, na podrtinah zbornic in šol in na razdrtih družinah, ne, ampak Kristusovo kraljestvo naj bi bilo vgrajeno v vse ustanove, prežeto naj bi bilo z njegovim duhom vse, javno in zasebno življenje. Le v tem je vsa

rešitev, drugje je ni in je nikoli ne bo.

Naša lepa domovina se pripravlja na mednarodni kongres Kristusa Kralja. Ponosni moramo biti pa prijeti vsak po svoje za delo, da iz sredine našega malega naroda švine plamen ljubezni do našega Kralja, ki naj kraljuje nad našim in nad vsemi narodi, da se vrne resnica, pravica in mir, po katerih tako hrepenimo.

Brazilsko pismo

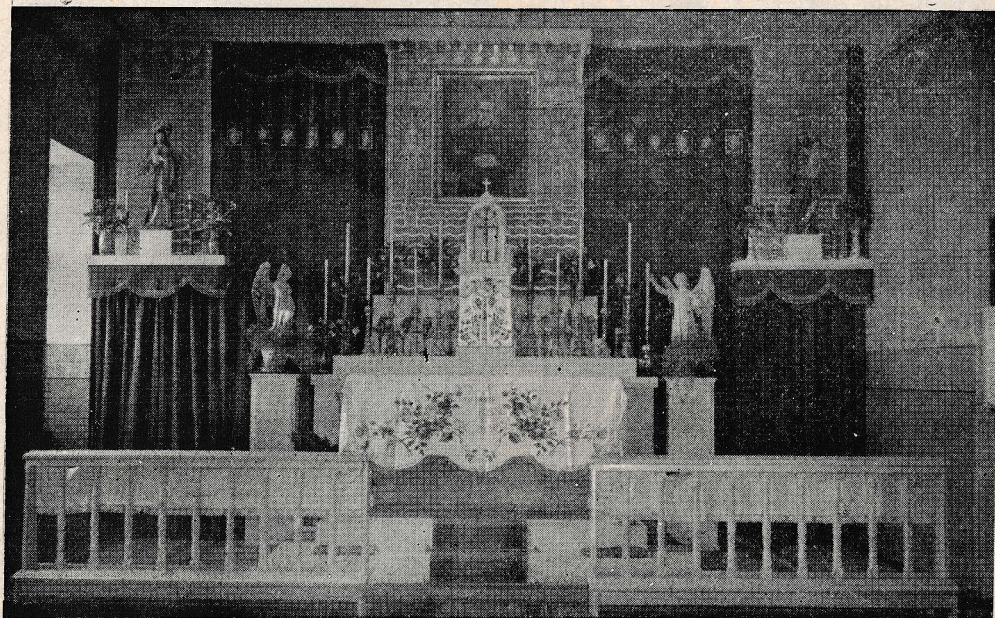
(Nadaljevanje)

Salezijansko misijonsko delo v Mato Grossu, pod vodstvom novega prelata, obsega po njegovem mnenju dvoje vrst ljudi: civilizirance in Indijance. Prvi so po večini iskaleci demantov, tako zvani »garimpeiros«. So možje in fantje iz severo-vzhodnih pokrajin in mest, ki so slišali govoriti o dragocenem kamenčku, ki se najde po rekah v Mato Grossu, in želeč brzo obogateti so zapustili začasno svoje skromne kočice in se napotili peš na kraj skritega zaklada. Mnogi so tako prehodili »s konjem svetega Frančiška« več ko tisoč kilometrov in ko se pozneje hočejo vrniti domov, se navadno poslužijo istega prometnega sredstva, ki jim je najbolj poceni. Seveda ne delajo vsak za se, ampak pod poveljem in vodstvom najemnikov in oskrbovalcev, katerim morajo izročiti sleherni draguljček in od katerih dobivajo prehrano, bivališče in oblačilo, v denarju pa polovico vrednosti vsakega demanta. V preteklosti so bili zelo na slabem glasu zaradi slabega nemoralnega življenja in pogostih zločinov. In je razumljivo: bili so brez

vsakega oskrbovanja cerkvenih in posvetnih oblastnikov, navadno mladi možje, neoženjeni in povrh jim ni bilo treba skrbeti za živež, žganja pa so imeli o obilici. Danes se je stvar že precej izboljšala. Pravijo pa, da se med njimi nadvse strogo izpolnjuje sedma božja zapoved! Človek lahko brezskrbno nosi tisočake v odprtem žepu in jih kaže celemu svetu, pa nihče bi se ne drznil stegniti prstov po enem vinarju. Ta lepa navada je razveselila gospoda prelata, ki pa je obenem začuden hotel izvedeti kako so to dosegli. »Čisto priprosto, je odgovoril eden izmed poglavarjev; tukaj ni državne policije, ne sodniške oblasti, ne ječe. Zakoni in ukazi predsednika republike zelo malo veljajo. Tukaj zapoveduje „gospod 44“ ali pa „38“! (premer cevi posebnih samokresov). Nekateri so se namreč v začetku drznili osvojiti si tuj denar. Brez sodnijskih razprav so bili poslani na drug svet in od tedaj je vse v redu. — Ali si nakupičijo kaj denarja ti ljudje? Res, nekateri imajo srečo in se kar spotikajo v

drage kamenčke, večina pa čisto malo ali pa nič ne doseže in se po večletnem delu vrnejo v domače kraje praznih rok in še s hudo boleznijo za breme. Slično se je godilo s številnimi Evropejci in tudi Slovenci, ki so hiteli v Ameriko, da si nakopičijo zlata in dolarjev. Nekateri so si res nakupičili, če ne rumene kovine, pa vsaj lepih pisanih bankovcev. Mnogi, mno-

in složno trdili, da jo je treba povečati ali pa novo zidati. — Kako pa naj storimo, je tožil škof, če ni denarja! Samo vi nam morete pomagati! Čujte, prevzvišeni, mu je rekel eden najvplivnejših mož, ko so se drugi odstranili; — naredimo tako: vi pripravite veliko kosilo za jutri, in povabite najimenitnejše može iz okolice; ne pozabite pa postaviti na mizo lepo

Oltar sv. Janeza Boska v kapelici salezijanskega zavoda v Splitu.

gi pa so prelivali krvave solze!

Pa vrnimo se k našim „garimpeiros.“ Če tudi so zapuščeni sami sebi, vendar svoje preproste pobožnosti nikdar ne izgubijo. Z veseljem sprejmejo duhovnika, kadar jih obišče. In tudi radodarni so, če le kaj imajo. O tem se je prepričal tudi prevz. g. Jožef Selva pri svojem obisku. Sprejeli so ga z vso slovesnostjo na trgu pred njegovo „stolnico“ in je moral prav po škofovsko vstopiti v svojo katedralo, ki pa je bila tako velika, da je ministrant, ki je nosil vlečko, moral klečati zunaj na pragu... Po končani slovesnosti so šli pozdravljat novega škofa odličnejši možje in so vsi obžalovali, da je katedrala tako majhna,

število steklenic dobrega vina. Če hočete, izročim jaz vsakemu vaše vabilo. Na koncu kosila bom jaz vstal in govoril. Potem pa vi podpišite listino za katedralo. Nato podpišem jaz, ostale pa bo sram, če se nam ne bodo pridružili!« In res, škof je storil po navodilu in nasvetu. Na koncu pojedine vstane med največjim veseljem in razpoloženjem govornik in navdušeno pozdravlja novega pastirja in čestita vsem, da so dobili tako velikega cerkvenega dostojanstvenika, ki bo skrbel za njihovo duhovno korist in za duše njihovih delavcev in otrok. Škoda samo, je zvito pridejal, da je naša cerkev tako „presneto“ majhna, da je v njej komaj prostora za mašnika in

ministranta. Ali bi se ne spodobilo, da bi mi danes priskočili na pomoč prevzišenemu škofu za povečanje cerkve? Vsak naj prispeva z malenkostjo in počasi bo že šlo. — Tako rekoč izvleče belo polo z napisom: Za novo katedralo se obvežem darovati... Položi jo pred škofa, ki naj seveda prvi podpiše; in, kakor sta se prej sporazumela, škof brez obotavljanja napiše: Pet tisoč milreis (v naši valuti okoli 10.000 din.) Nato vrne pošto govorniku ki odločno pridene: pet tisoč, in podpiše. Potem pola roma k ostalim gostom, ki se spogledajo začudeno med seboj, pa vendar podpišejo nekateri pet, drugi tri, tretji dva tisočaka. Skupni znesek je dal škofu okoli 60.000 dinarjev. Ko so se gostje poslavljali, je eden po domače namignil prelatu: »Kosilo okusno, vino izvrstno! Pa vse dobro presoljeno! Če nas drugič povabite na kosilo, ne vem, če se bomo odzvali vabilu...«

Drugi del črede, poverjene salezijancem v tej misijonski pokrajini, so Indijanci, posebno veliko pleme Bororos, in od nekaj let sem tudi kruti in še do sedaj neukročeni Savantes. O teh bo še priložnost mnogo pisati in govoriti. Prvi, to je Bororos, pa se lahko razdelijo na tri skupine: tisti, ki redno stanujejo na misijonski postaji in jih je nekaj več ko dvesto. Ti se ohranijo dobri, mirni in vršijo razna dela pod vodstvom misijonarjev. Druga skupina so tisti, ki prihajajo v misijon in potem zopet odidejo. Navadno so krščeni vsi, toda misijonarji z žalostjo opazujejo, da daleč od misijona v gozdu vršijo pogosto svoje poganske vraže in da ima njihov čarovnik „bari“ mogočen vpliv na njihovo življenje. Približajo se misijonu samo, kadar želijo dobiti kako potrebno stvar, obleko, orodje, živež ali kaj sličnega: tedaj so seveda zelo pridni, pobožni in postrežljivi. Misijonar se posluži ugodne prilike, da jih opominja na njihove krščanske dolžnosti, jih svari, pouči v krščanskih naukih in povabi, naj stalno bivajo v misijonu. Nekateri ubogajo, mnogi obljubijo, na-

vadno pa jih veliko odide in se izgube v gozdu... do druge krize. Marsikdo bi svetoval, naj si misijonarji obdržijo otroke in jih vzgajajo tako, da bodo oni pozneje postali apostoli med svojimi brati. Ampak Indijanec Bororos ima to posebnost, da se nikdar in za nobeno ceno ne loči od svojega otroka. In tudi otrok ima ne vem kaj v svoji naravi, da ne prenaša življenja, če ni prost kot ptič v svojem gozdu. Pred ne dolgim časom se je doseglo spraviti tri Indijanke v našo gimnazijo v mestu Corumbá. Pridno so se učili in vse je kazalo, da bo postalo iz njih kaj učenega in omikanega. Kar na enkrat, že v četrti gimnaziji, zapuste vse, še hlače, in se vrnejo v prosti pragozd!... Bog ne daj, da bi jih naši slovenski dijaki skušali posnemati! — Imamo še tretjo skupino Indijancev Bororos, ki jo tvorijo tisti, ki se nikdar ne bližajo misijonski postaji. Le redkokdaj jih misijonar sreča na svojih potovanjih. Navadno pa jih izkoriščajo civilizirani belokožci za svoje namene, posebno jim ponujajo žganje in tobak, kar je njim velika slaščica.

To so bili prvi vtisi novega prelata v „Registro de Araguaia“. Dosti bi še bilo povedati tudi o divjih Savantes, katere sem omenil, toda o tem prihodnjič.

Končam, dragi prijatelji v domovini, ker sem Vas že precej dolgočasil. Priporočam Vašim molitvam naše zadeve in tudi samega sebe.

Alojzij Zver.

Gospod misijonar Majcen nam piše, kako si salezijanci na Kitajskem prizadevajo za širjenje dobrega tiska.

Junanfu, sredi januarja 1939.

Danes vam pošiljam nekaj salezijanskih kitajskih časopisov. Predvsem je „Salezijanski vestnik“, ki izhaja mesečno. Nadalje „Mingo“, to je list za salezijansko kitajsko mladino. V njem najdete poleg črtic iz don Boskovega življenja tudi razne vzgojne povesti ter sestavke naših kitajskih gojencev,

ki popisujejo salezijansko življenje v zavodu, občutke ob naših praznikih, ljubezen do domovine itd. Ta list izhaja tudi mesečno.

Bivši gojenci izdajajo mesečnik „Glas iz domače hiše“. Ta list je posebno važen. Saj veste, da po raznih predpisih ne morejo vsi gojenci, tudi če bi hoteli, prejeti sv. krsta, ko se uče v naših zavodih. Ta listič pa jih vodi in spremlja tudi v pošolski dobi, dokler morebiti v njih ne dozori sklep: Stopil bom v katoliško Cerkev, da si rešim dušo! —

V Hongkongu tiskamo list „Kon-čjao“, glasilo KA, ki je bil pred Išpaom najbolj znan katoliški tednik in je zelo lepo urejevan. V japonskem in kitajskem delu Kitajske je še sedaj zelo priljubljen, ker nima politične tendence. V prvi vrsti je namenjen katoličanom oziroma članom KA.

Naš junanski „Išpao“ pa je politični dnevnik, namenjen katoličanom in nekatoličanom. Njegova naloga je, vzgajati človeško družbo v katoliškem duhu. Isti namen ima tudi kulturno - versko - literarni tednik z istim imenom.

Naše štiri tiskarne na Kitajskem, v Šangaju, Makau, Hongkongu in Junnanfuju, vsako leto natisnejo tudi mnogo knjig in knjižic z nabožno, versko in kulturno vsebino, tako v kitajščini kakor v angleščini in francoščini. To so namreč trije najvažnejši jeziki na Kitajskem. Prav radi bi začeli izdajati „Knjižice“, kakor jih imate pri vas, pa na žalost nimamo kitajskih salezijanskih duhovnikov, ki bi z lahkoto, če že ne sestavljali, pa vsaj predstavljali iz drugih jezikov. Prihodnje leto se bo odprla vrsta, ki nam bo dala vsako leto po enega ali dva duhovnika domačina, pozneje pa tudi po več.

Iz vsega tega je torej razvidno, da salezijanski kitajski tisk odločilno vpliva na katoliško miselnost na Kitajskem in da stopa vedno bolj v prve vrste. Vi doma pa molite za dvoje: 1. za razvoj in uspeh katoliškega kitajskega salezijanskega tiska; 2. za dobre, izobražene salezijanske kitajske duhovnike.

Prisrčen pozdrav vsem sotrudnikom, predstojnikom in gojencem.

Vdani Andrej Majcen.

Slovenski salezijanec g. Ludvik Pernišek, ki pase duše v Juninu de los Andes (Argentina). Na tem konjiču je prepotoval že nad 4000 km in med tem krstil nad 2500 duš. To je, pravi, skoraj edini zakrament, ki ga ljudje v teh krajih prejemajo. Tega je krivo pač tudi pomanjkanje duhovnikov,

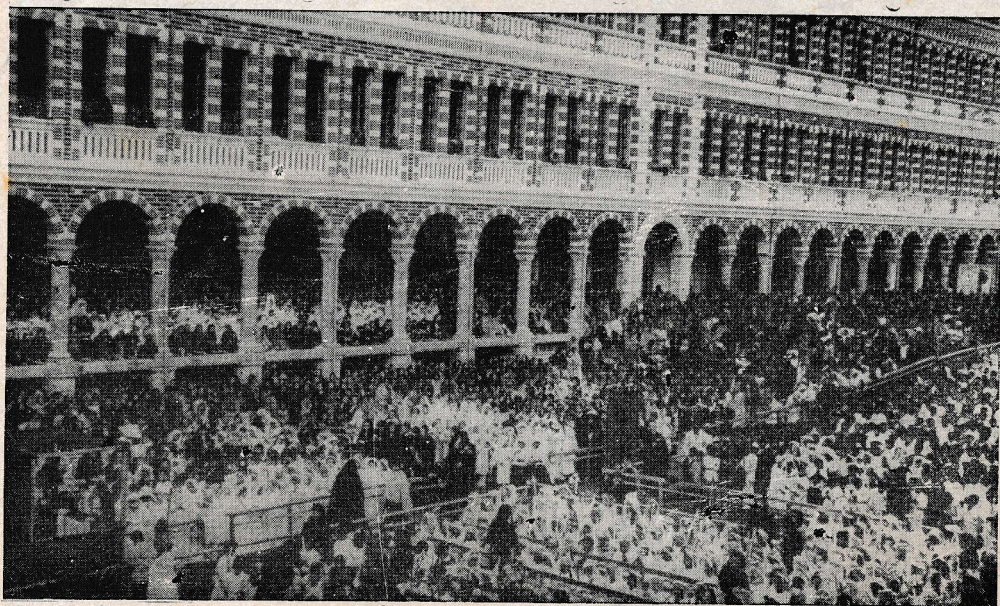
PO SALEZIJSKEM SVETU

Petdesetletnica don Boskovich ustanov v Ekvadorju

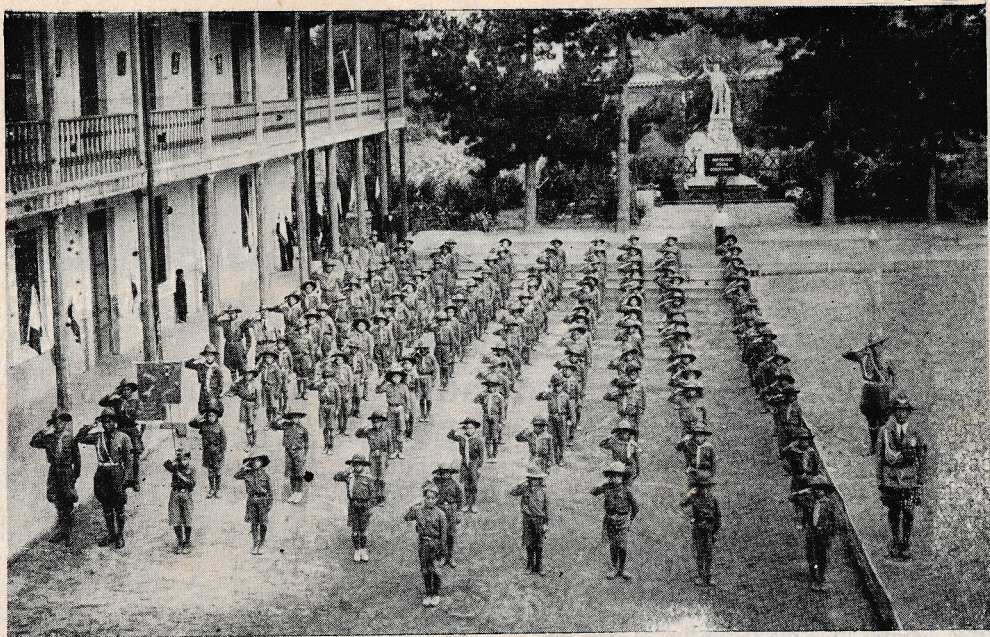
Ko je don Bosko ležal na smrtni postelji, so njegovi sinovi prvič stopili na ekvadorska tla. Njim je veljal njegov zadnji blagoslov. Učinek tega blagoslova se še danes pozna. Salezijance je poklicala v državo sama vlada in jih je tudi temu primerno podpirala. Toda ko je ta vlada padla in so prišli na krmilo liberalci, je bila njihova prva stvar, da so pregnali salezijance, ki so morali takrat silno veliko pretrpeti. Ko se je dežela pomirila in uredila, so se z mirom vrnili v deželo tudi salezijanci, ki jih prebivalstvo

kar ni moglo pozabiti. Posihmal se je salezijansko delo uspešno in naglo širilo. Danes imajo salezijanci v Ekvadorju 11 rednih zavodov in 5 večjih misijonskih postaj v lastnem apostolskem vikariatu, ki ga vodi sal. škof Comin. V tem vikariatu misijonarita tudi dva Slovenca: sal. brat Dionizij Vrhovnik in s. Bakan Veronika H. M. P.

V preteklem letu so slovesno praznovali petdesetletnico prihoda don Boskovich sinov obenem s petdesetletnioc don Boskove smrti. V ta namen so se po vsej ekvadorski republiki

Cuenca (Ekvador): Veličasten pri-or z velikega narodnega euharističnega kongresa: množice molijo Najsvetejše.

Cuenca (Ekvador): Četa „don Boskovih skavtov“ na salezijanskem dvorišču.

vršile velike slavnosti. Najlepša in največja svečanost je bila v Cuenci, kjer se je ob tej priliki vršil ekvadorski narodni evharistični kongres. Kongresa, ki je trajal tri dni, se je udeležilo nad 150.000 ljudi. Prvi dan je bil posvečen mladini. Pri mladinski sv. maši je med drugimi prejelo sv. obhajilo tudi 6000 prvoobhajancev.

Višek vse slovesnosti pa je bila zaključna evharistična procesija, pri kateri se je 100.000 vernikov poklonilo evharističnemu Kralju.

Med kongresno prireditvijo so se s svojo požrtvovalnostjo posebno postavili „don Boskovi skavtje“. V zahvalo jih je kongresni odbor odlikoval z zlato kolajno.

Iz naših zavodov

Praznik sv. Janeza Boska v deškem zavodu na Selu

Odkar so salezijanci prevzeli bano-vinsko vzgajališče, se gojenci vsako leto tesneje oklepajo misli na sv. Janeza Boska.

Letos smo praznik tega svetnika obhajali v nedeljo 5. februarja še posebno slovesno. Kot za pripravo smo imeli tri dni vsak večer kratek govor o don Bosku mladeniču, apostolu svojih tovarišev. Lepi privlačni zgledi iz svetnikovega življenja so kar priklenili naše dečke, da so z velikim zanimanjem sledili govornikovim bese-

dam. Nad vse lep je bil don Boskov praznik sam. Posebno je bil sv. Janez Bosko vesel, ko je videl, koliko dečkov je pristopilo k angelski mizi. Ob 10 je imel slovesno cerkveno opravilo vseučiliški profesor dr. Ciril Potočnik, ki je v svojem lepem govoru pokazal sv. Janeza Boska kot vzor ljubezni do sv. Rešnjega Telesa in do Marije Pomocnice.

Popoldansko službo božjo je imel prevzvišeni g. škof ljubljanski, dr. Gregorij Rožman. V nagovoru na go-

jence in na vajence iz mesta, člane KA, ki so prišli (40 jih bilo), da se udeleže don Boskove proslave v zavodu, je zlasti poudaril njih srečo, da smejo biti v don Boskovi hiši, pod skrbnim vodstvom sinov velikega vzgojitelja, ki je znal zlasti kot spovednik in duhovni vodnik pridobiti mlade duše za Boga in za lepo življenje. Škofov govor je bil prisrčen, zato je našel globok odmev v deških in mladeniških srcih.

Po govoru je prevzvišeni nadpastir odmolil litanije in podelil blagoslov z Najsvetejšim.

Ob petih popoldne je bila proslava v zavodovi gledališki dvorani. Poleg Prevzvišenega, ki ga je mladina pri vstopu prisrčno pozdravila, so se udeležili prireditve tudi vseuč. profesor dr. Ciril Potočnik in benediktinec p. Potočnik, inspektor salezijancev, hčere Mar. Pomočnice, usmiljenke, salezijanci in gojenci ter fantje vajenci, člani katoliške akcije, in drugi. Dvorana

je bila polna udeležencev. Po don Boskovi himni, ki so jo zapeli vsi gojenci s spremljavo orkestra, je ravnatelj zavoda pozdravil prevzvišenega in se mu zahvalil za veliko pozornost, ki jo posveča Deškemu vzgajališču na Selu. Nato se je razvila prireditev.

Dve ljubki pesmi o don Bosku, ki jih je zapel štiriglasni deški zbor gojencev, so bile posebno prikupne. Kratke *Prizor iz don Boskove mladosti* je vsem gledalcem izredno ugajal. V njem se odraža apostolska duša mladeniča Boska, ki hrepeni po zveličanju duš sodobne mladine. Tudi igra *Žareče oglje* je našla veliko zanimanja. V njej smo gledali izraženo misel, da ljubezen vse premore in odpušča najhujše krivice, samo da privede krivca na pravo pot krščanske ljubezni.

Reči moramo, da nam je don Boskov praznik potekel v prisrčni domačnosti, ki nam bo še dolgo ostala v spominu.

Cuenca (Ekvador): Mali kler z apostolskim vikarjem mgr. Cominom.

„Pokora, ki jo Bog zahteva od tebe, je pokorščina. Ubogaj, in to je zate dovolj.“
Don Bosko Dominiku Saviu.

Dekleta od KA, ki so opravile duhovne vaje v Lihtenturnu, so prišle svoje dobre sklepe priporočiti tudi Mariji Pomočnici na Rakovniku. Dekleta so najprej ganljivo zapela Mariji, si ogledala rakovniški zavod, nato pa z veselim srcem odšla domov. — To je bila prva letošnja romarska skupina. Vse voditelje romarskih skupin prosimo, naj se vselej zglasijo v pisarni sodelovanja, kjer jim bomo rade volje z vsem na razpolago.

Split

Zavod v Splitu, ki so ga salezijanci prevzeli pred tremi leti, lepo napreduje. Notranjih gojencev šteje danes že okrog 90. Splitska javnost z zado-

voljstvom spremlja delo don Boskovi-
vih sinov. To je razvidno tudi iz
članka, ki ga je prinesla „Katolička
riječ“ o proslavi sv. Janeza Boska v
Splitu. Takole piše:

„V preteklih dneh so po vsem svetu
slavili praznik sv. Janeza Boska. S
ponosom lahko rečemo, da je tudi
naš Split lepo počastil tega sodobne-
ga svetnika, očeta in učitelja mladine.

Skozi vso devetdnevno so naj-
boljši splitski govorniki (med drugimi
kanonik dr. Pilepić, bogoslovni pro-
fesor mgr. dr. Kukanić, škofov tajnik
mgr. dr. Krizomali, ravnatelj bogo-
slovnega semenišča prof. Garković,
gvardijan p. Nola, gvardijan p. Ivakić,
katehet prof. Mladen Alajbeg) opevali
don Boskovo slavo v svetosti one
desetorice njegovih sinov, za katere
se je že začel kanonični proces, da
bodo razglašeni za blažene. To je bila
prava duhovna obnova in najboljša
šola najlepših krščanskih čednosti za
vse one splitske meščane, ki so vsak
večer do zadnjega kotička napolnili
svetnikovo kapelo. Najbliže svojemu
očetu, okrog oltarja so bile seveda
stotine splitske mladine, oratorijancev
in notranjih gojencev.

Lepa razsvetljava zavoda in kon-
cert zavodske godbe sta na večer pred
praznikom opozorila na slavlje tudi
bolj oddaljene splitske meščane.

Sam praznik, bilo je 5. februarja,
je potekel v najlepšem redu in v prav
svečanostnem razpoloženju. Poseben

blesk je dal dnevu naš
prevzvišeni nadpastir g.
dr. Kvirin Bonefačić. Ko
je prihajal v zavod, je
prevzvišenega zvonko po-
zdravilo 30 ministrantov
v lepih ministrantovskih
ob'lekah sv. Tarcizija —
nekaj novega, posebnega
za naš Split, ki je tako

Split: Mali kler in gojen-
ci gredo slovesno škofu
nasproti.

slaven po svojih krščanskih starinah.

Pri slovesni škofovski maši je imel g. škof lep govor o sv. Janezu Bosku, zavodski zbor pa je ganljivo prepeval Adamičevo „Missa brevis“.

Popoldanska proslava v zavodski dvorani, katero je počastil s svojo navzočnostjo prevzv. g. škof s svojim tajnikom g. dr. Krizomalijem, predsednik Javne dobrotelčnosti dr. Spalatin in veliko drugih odličnih don Boskovih prijateljev in salezijanskih sodelavcev in sodelavnic, je zelo lepo uspela v svoji priskrbi svežosti in domačnosti, ki je doma po don Boskovih zavodih.

S posebnim navdušenjem je številno občinstvo sprejelo tisto točko programa, v kateri so prvič nastopili člani salezijanske delavske mladine, ki so organizirani v Mladeniškem odseku „Don Bosko“. Dopoldne jih je okrog 30 izmed njih pristopilo k angelski mizi, zdaj so pa javno pred svojim škofom izpovedali, da so trdno odločeni in pripravljeni, da gredo v boj za vero, za Kristusovo Cerkev, za rimskega papeža.

Po tej lepi prireditvi, ki je bila nekak zaključek nepozabnih dni don Boskove proslave v Splitu, smo se vsi razšli s trdnim sklepom v srcu: don Boskovi sinovi, da bodo junaško in zvesto hodili po stopinjah svojega velikega in svetega očeta; salezijanska mladina, da bo po zgledu svojega učitelja in prijatelja veselo in v božjem strahu preživljala svojo mladost; številni prijatelji in sodelavci pa, da si bodo z vsemi silami, z molitvijo, besedo in dejanjem, prizadevali, da se don Boskovo delo v Splitu ne samo okrepi, ampak tudi pomnoži, ter da

se čim prej odpro v Splitu še novi salezijanski oratoriji, ki so po besedah papeža Pija XI. „edina rešitev za večino mladine“.

Uroševac

Don Bosko v Prizrenu.

Ko te iz Uroševca po lepi cesti skozi krasno romantično sotesko avto potegne v 60 km oddaljeni Prizren, se ti na prvi pogled zdi, da si prišel v Turčijo. Iznad streh se dviga po tipično orientalskem mestu 20 turških minaretov; s teh vsak dan slišiš, kako hodže kričijo in vabijo svoje vernike k molitvi.

Prizren ima lepo lego; je čisto obmejno mesto, 18 km od Albanije. Na vzhodu ga obkroža venec grebenov Šar planine, na albanski meji stražita 2.000 m visoki Koritnik in Paštrik; na zapadni strani se beli s snegom pokrito gorovje Prokletije.

Mesto šteje 21.000 prebivalcev: 1600 katoličanov, 7000 pravoslavnikov, drugi so muslimani. Katoličani in muslimani govorijo albanski jezik; so pa silno revni; evropsko kuhinjo dobiš malokje. Večinoma se zadovoljijo s papriko in kruhom.

Pokojni svetniški škof dr. Gnidovec je izročil salezijancem v Prizrenu duhovno vodstvo v svojem malem semenišču. Požrtvovalni upravitelj g. Branko Doričič je semeniščnikom pravi oče. Vseh je 40; obiskujejo gimnazijo v mestu. So zelo dobri fantje

Split: Gojenci navdušeno pozdravljajo svojega nadpastirja.

in škofija že željno čaka, da bodo nastopili kot maziljenci Gospodovi; pomanjkanje duhovnikov je tu občutno.

Na praznik sv. Treh kraljev smo s semenišniki priredili tekmo iz katekizma — prvo v teh krajih. Da ste jih slišali, kako so se junaško borili. Dvorana je bila nabito polna občinstva, ki je celi dve uri mirno vztrajalo in z zanimanjem sledilo poteku; še večje pa je bilo veselje, ko je izšel prvak — domačin iz Prizrena. Kako so bili ponosni nanj. Prireditelj je počastil tudi mgr. g. Kordin kot zastopnik g. škofa iz Skoplja.

Med božičnimi počitnicami so šli osmošolci po okoliških vaseh učiti otroke krščanski nauk, ker še ni šol, a v Prizren je daleč dve uri.

Zdaj pa še nekaj iz Uroševca.

Oratorij v Uroševcu.

Praznik Brezmadežne je rojstni dan

don Boskovega oratorija. Tudi v Uroševcu smo ta dan začeli z oratorijem. Dopoldne slovesna sv. maša, popoldne po blagoslovu pa prva akademija v Uroševcu. Da ste jih videli naše oratorijančke, kako so nastopili v lepi igri „Paži“. Celo pokojni g. škof nas je presenetil. Sredi igre smo od zunaj zaslišali glasove „biskup, biskup.“ Pa so igralci pri odprtem odru malo počakali, da je g. škof prišel med nas, potem pa smo nadaljevali. Kakšna je naša dvorana, Vam ne morem opisati; najbolje, da bi jo mogli sami videti. Kadar koli jo gledam, se nehote spomnim tiste revne šupe, v kateri je don Bosko zbiral svoje prve fante. Majhna je bila in revna, a njegova. Tako je tudi pri nas. Z don Boskovim blagoslovom pa upamo, da bo sčasoma zrasla in se razširila, kjer bo imelo prostora veliko veliko fantov.

Dijaki iz škofijskega semenišča v Prizrenu s svojim duhovnim vodjem na izletu v gorah Sarplanine.

Od tu in tam

Romanje k Mariji Pomočnici v Turin. — Kako je svetišče Marije Pomočnice v Turinu z grobom sv. Janeza Boska res privlačno, nam zgovorno pričajo številke. V enem samem mesecu, v avgustu lanskega leta je priromalo k don Boskovi

Mariji 70 različnih skupin. Prišle so, lahko rečemo, iz vseh krajev Italije, pa tudi iz Francije, Belgije, Švice, Holandske in iz Severne Amerike. Nekatere skupine so bile celo zelo številne, po 500 in 600 romarjev. Med njimi je bilo tudi 10 ško-

fov. Duhovna bilanca Marijinega svetišča v Turinu za mesec avgust je taka: svetih maš 2300, svetih obhajil 24.000

Mariampahar — Marijina gora. — V Assamu v Indiji leži ne daleč od reke Bramaputre prijazna vasica z imenom Mathiapahar — prstena gora. Tako se je vsaj nekdaj imenovala. Pred desetimi leti pa je naš misijonar Piasecki, po rodu Poljak, na tem prijaznem griču postavil cerkvico Marije Pomočnice. Ljudje so se kmalu vsi pokristjanili in poganško ime kraja se je prelepo spremenilo v Mariampahar — Marijina gora. V tej vasi je že pognal en lep salezijanski poklic.

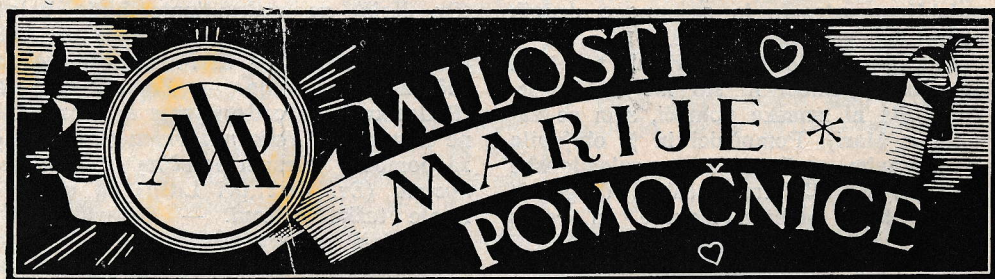
Mednarodna misijonska razstava v Ženevi je bila v dneh od 4. do 12. marca. Salezijanci so imeli svoj posebni oddelek, ki je dostojno predstavljal njih misijonsko prizadevanje.

Salezijanec zastopnik Braziliije na mednarodnem kongresu za javni pouk v Ženevi — Julija lanskega leta se je v Ženevi v Švici vršil VII. mednarodni kongres za javni pouk. Po svojih zastopnikih se ga je udeležilo 42 držav. Brazilijo je zastopal nadškof iz Cuyabá, salezijanec Fr. D' Aquino Correa, ki je bil pred leti tudi predsednik brazilske zvezne države Matto Grosso. Odlični cerkveni dostojanstvenik je tudi član brazilske akademije umetnosti in znanosti. Zato je razumljivo, da so ga na kongresu izbrali za podpredsednika. V svojih govorih je večkrat poudarjal velike don Boskove zasluge za vzgojo mladine. Pri zaključku je rekel, da je posebno vesel, da je ravno njega, sale-

zijanskega škofa, doletela ta čast, da je smel zastopati tudi Cerkev in v njenem imenu sodelovati pri tako važnem kongresu.

Predsednik perujske republike slovesno odprl salezijansko obrtno šolo — V Limi, glavnem mestu južnoameriške države Peruja, so proslavili petdesetletnico don Boskove smrti s tem, da so slovesno odprli novo obrtno šolo za mehanike in mizarje. Slovesnosti se je udeležil sam predsednik republike, general Benavides, in cela vrsta ministrov in drugih odličnikov. V svojem govoru je predsednik republike rekel med drugim tudi tole: „Salezijanska ustanova v Peruru je brez dvoma ena izmed najkoristnejših in najzaslužnejših za državo. Salezijanci so odlični vzgojitelji in kot taki že skoraj petdeset let s požrtvovalnim delom vzgajajo v don Boskovih zavodih našo mladino v koristne državljane, zakaj salezijanci imajo samo to pred očmi, kako bi pomagali mladini, da bi verovala v Boga in ljubila domovino. In ravno na tem dvojem temelji moč in veličina vsake države.“ — Nove prostore je blagoslovil nadškof iz Lime. Vso slovesnost je prenašala ondotna radijska postaja.

Sport pod don Boskovo streho. — Pri državnih prvenstvenih tekmah v pingpongu, ki so se februarja vršile v Zagrebu, je postal državni prvak g. Dolinar Zarko, bivši rakovniški oratorijanelec. Državno prvenstvo juniorjev pa si je izvojeval štirinajstletni Valković Jože iz Mladinskega doma na Knežiji v Zagrebu.

Bila sem bolna na očeh. Kljub zdravljenju so mi oči toliko opešale, da nisem več videla. V tej veliki stiski sem se priporočila sv. Janezu Bosku, ki je že tolikim pomagal, in ga prosila, naj mi po Mariji, Pomočnici kristjanov, izprosi zdravje. Molitev ni bila zastonj. Zadbila

sem zopet dragoceni dar vida in s tem veselje in srečo družinskega življenja. Tisočera zahvala sv. Janezu Bosku. Hočem postati sotrudnica in po možnosti podpirati salezijanske ustanove. — *Terner Terezija, Bogojina.*

Zelo me je bolela noga. Z zaupanjem,

da mi Marija pomaga, sem šla o prazniku Marije Pomočnice na Rakovnik in ondi prosila Marijo in sv. Janeza Boska. Domov sem prišla skoro zdrava. Par dni sem še čutila majhne bolečine in potem je popolnoma preminilo. Teden dni nato sem napravila sedem ur dolgo pot in nisem čutila nikake utrujenosti. — *Peter-nel M. Gorenja vas.*

Mesca septembra lanskega leta smo Vas zaprosili, da opravite devetdnevnic v čast Mariji Pomočnici in sv. Tereziki za našo takrat težko bolno mamo. Ob koncu devetdnevnic, ki ste jo opravljali, se je bolezen vidno zboljšala. Zdi se mi dolžnost, da se javno zahvalimo za uslišano prošnjo. — *Rodbina Jelovska, Sv. Frančišek.*

Tisočera zahvala Mariji, Pomočnici kristjanov, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziji za dvakratno ozdravljenje moje hčerke in za premnogo drugih uslišanj, ki sem jih prejela v dušnih in telesnih potrebah. — *Jerman Frančiška, Mlun.*

Moj mož je nevarno obolel. Zdravnik je zmajal z glavo, rekoč: „Nimam upanja, star je in izčrpan.“ Med prošnjami k Mariji mi slučajno neka gospa pripoveduje, da je Slovenec poročal o malem, čudovitem dečku iz Pariza. Da mi tudi brati Vašo izdajo „Mali Vidko“. Dobim zaupanje do njega, opravljala sem skozi devet dni njemu na čast rožni venec k sv. ranam za duše v vicah. Zdravnik je že dobival upanje. Zadnji dan devetdnevnic je rekel: „90 od sto se je izboljšalo.“ Tako pripisujem to izboljšanje malemu Vidku in ga še naprej prosim za popolno izboljšanje. — *Pletersky F., Brežice.*

Tisoč in tisočkrat hvala Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki za zadobljeno zdravje in za mnogo drugih dobrot. — *Kristina Pirc, Dob*

Bila sem hudo bolna. Kljub takojšnji zdravniški pomoči ni šlo nič na boljše. Videč, da ni zemske pomoči, sem se zatekla k Mariji Pomočnici in ji obljubila če ozdravim, majhen dar za salezijanske naprave. Ni bilo treba čakati dolgo. V par dneh je bolezen izginila. In danes se zdrava in vesela zahvaljujem Mariji in pošiljam obljubljeni dar. Kdor je v stiski, naj se zateče k Pomočnici kristjanov! — *Martinec Kristina, Murski Petrovci.*

Nadalje izrekajo zahvalo: *Marija Krevselj* (Šmartno ob Paki) za pomoč v težki bolezni — *Žnidaršič J.* (Rob) za ozdravljenje hčerke; v zahvalo pošilja skromen dar. — *Š. J.* (Savljje) za pomoč v veliki stiski. V zahvalo pošilja 100 dinarjev za Marijino svetišče. — *Štupica Fr.* (Jurjevica) za ozdravljenje svojega sina. — *Angela Č.* (Šoštanj) za čudovito pomoč in rešitev iz velike stiske. — *Kl. Marija* (Gor. vas) za pomoč v dušnih in telesnih zadevah. — *Kunčič M.* (B. Dobrava) za uslišano prošnjo. V zahvalo pošilja 100 din. — *R. T.* (M. Izlake) za več uslišanih prošenj. V zahvalo daruje 30 din. — *H. F.* (Štore) za srečen izid v važni zadevi. — *Pegan Jože* (Gaberje) za ozdravljenje matere in sina. — *Repanšek M.* (Radomlje) za večkratno uslišanje. — *Zakrajšek J.* (M. Slivnica) za uslišanje v važni zadevi. — *Kaplja M.* (Radomlje) za pomoč v veliki potrebi. — *B. Marija* (Krmelj) za uslišanje. — *D. J.* (Ženik) za ozdravljenje. — *Tivadar Kat.* (Beltinci) za srečno prestano operacijo. — *V. T.* (Mekinje) za ozdravljenje in več drugih prejetih dobrot. — *Javornik M.* za ozdravljenje težko bolne osebe in pošilja dar. — *Rojanec Kat.* (Ljubljana) za ozdravljenje davice. V zahvalo pošilja 100 din. — *M. K.* (Mozirje) za več uslišanih prošenj. — *N. L.* (Krško) za več prejetih dobrot; v zahvalo pošilja 50 din. — *Zadolnik Anton* (Zadolje) za pomoč v važni zadevi. — *Šiško M.* (Krško) za ozdravljenje. — *Simončič Kati* (Beograd) za ozdravljenje. — *S. J.* (Ježica) za rešitev iz težkega položaja. — *A. P.* (Ljubljana) za ozdravljenje bolne noge. — *L. Micika* (Stara cesta) za dvakratno ozdravljenje. — *B. J.* (Krško) za pomoč pri izpitu. — *M. I.* (Sv. Križ) za ozdravljenje hudo bolne noge. — *J. Marija* (Ljubljana) za več prejetih dobrot. — *Š. F.* (Ljubljana) za večkratno uslišanje. — *Zmazek Marica* (Radoslavci) za ozdravljenje na smrt bolne matere. — *Neka redovnica* (Ljubljana) za pomoč v telesnih bolečinah. — *Neimenovana* (Sv. Križ pri Litiji) za ozdravljenje težke bolezni. — *Dasovič Milka* (Đakovica) za srečno prestali porod in ozdravljenje. — *Učiteljica Olga Zorn* (Koprivna), da ji je po opravljeni devetdnevnic k Mariji Pomočnici desna roka popolnoma ozdravela.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Dovolite, da vam stavim nekaj vprašanj, ki so velike važnosti.

Pravilnik sotrudništva pravi: „Najvažnejši namen salez. sotrudnikov je v tem, da duhovno koristijo samim sebi.“ Ali ste kdaj mislili na to? Kako ste se doslej trudili za svojo duhovno korist? Ali ste izvrševali dobra dela in si z dobrimi deli bogatili dušo? Pravilnik priporoča, da bi izvrševali zlasti taka dobra dela, ki ustrezajo namenu Salezijanske družbe. „Salezijanci“, tako pravi pravilnik, „smatrajo sotrudnike in sotrudnice za svoje brate in sestre v Kristusu in se bodo obračali do njih, kadar bo njihovo sodelovanje moglo prispevati k večji božji časti in k reševanju duš.“ Kako ste doslej izpolnjevali ta predpis?

Pravilnik sotrudništva pravi: „Sotrudniki naj kot otroci istega nebeškega Očeta in kot resnični bratje v Kristusu store s salezijanci vse, kar je v njih močeh, bodisi z lastnim imetjem, bodisi z darovi, ki jih naberejo pri dobrih ljudeh, in naj skupno z njimi ustanavljajo in podpirajo dobrodeltne naprave.“ Da slovenski sotrudniki in sotrudnice v obilni meri izvršujejo to dolžnost, pričajo cerkve in zavodi, ki smo jih v malo letih zgradili na slovenski zemlji. Toda, ali vsi lahko rečete: „Jaz sem sodeloval?“ Gotovo je ta ali oni pozabil. Naj mu bodo te vrstice ljubezniv opomin in prošnja za prihodnje.

Pravilnik pravi: „Sotrudniki in sotrudnice nimajo določene denarne obveznosti, temveč bodo za vzdrževanje naprav mesečno ali letno darovali, kar jim bo narekovala ljubezen.“ Ali si se spominjal te sotrudniške dolžnosti? Nisi li radi vsakdanjih skrbi na to pozabil.

Pravilnik našteva veliko število odpustkov, ki jih je sv. stolica v plačilo za njihovo delovanje podelila sotrudnikom in sotrudnicam. Te odpustke je deloma naštel prva številka letošnjega Vestnika. Pravilnik pa pravi: „Da bodo sotrudniki deležni teh odpustkov, naj vsak dan molijo očenaš, zdravamarijo in čast bodi po namenu sv. očeta in vzdihljaj: „Sv. Frančišek Saleški, prosí za nas.“ Ali delate tako?

Vsem blagim sotrudnikom in sotrudnicam prav veselo alelujo!

Nove knjige

Papež miru. „Knjižic“ št. 127. S Pijem XI. je izginila s svetovne pozornice velika osebnost. Njegovo delo za blagor človeštva na splošno in sv. katoliške Cerkve posebej se bo dolgo poznalo v zgodovini. Zato je dolžnost vsakega katoličana, da se nekoliko nadrobneje seznani z njegovim življenjem in delom. V ta namen bo dobro služila gornja knjižica, kjer je na kratko pa jedrnato orisana podoba papeža Pija XI.

V luči papeževih okrožnic. „Knjižic“ št. 128. Pij XI. se je živo zavedal svoje velike odgovornosti za napredek katoliške Cerkve. Zato je kot vrhovni učenic skrbel, da je katoličanom dajal o pravem času smernice, kako naj se ravna v velikih zgodovinskih trenutkih sedanjosti. V ta namen je izdal kar 26 velikih okrožnic. Naša knjižica prinaša posebno tiste najvažnejše odstavke, ki se nanašajo na odnos katoličanov do javnega življenja. Katoličani ne smemo biti Kristusovi samo v srcu, za vrati domače hiše, v cerkvi in zakristiji, ampak tudi v javnem življenju, v politiki, povsod... Knjižico zelo priporočamo.

Lepo vedenje. Tretji natis. 96 strani. Broširano. Cena 3 din. — V tej knjižici dobite na kratko in razumljivo podana vsa navodila, ki so potrebna, da se more človek lepo in olikano obnašati v vseh življenjskih okoliščinah. Zato jo vsem priporočamo.

Priprava na srečno smrt. Cena 0,50 din. Drobna 12 strani obsegajoča knjižica, pa vendar pomembna, dragocena. Smrt je tisti trenutek, ki se ga boji vsaka živa stvar, za človeka je to korak iz časnosti v večnost. Kakor bomo stopili, tako bo vso večnost. Zato je važno, kako napravimo usodni korak. Ta knjižica te bo o tem poučila. Vzemí in beri.

Romanje k sv. Emi v Krko

Prvo letošnje romanje na grob slovenske svetnice sv. Eme v Krko na Koroško bo že 28. in 29. junija (Vidov dan in praznik sv. Petra in Pavla) in ne 8. in 9. julija, kakor smo naznanili v zadnjem Vestniku. Za ta čas smo se odločili zato, ker je 29. junija smrtni dan sv. Eme. Umrla je namreč na praznik sv. Petra in Pavla l. 1045.

To romanje pojde skozi Jesenice in je namenjeno zlasti romarjem iz ljubljanske škofije. V začetku septembra pa bo drugo, primerno predvsem za Lavantince, ker pojde skozi Prevalje.

Spored prvega romanja bo takle:

28. junija ob 7 zjutraj odhod iz Ljubljane. Okrog 12 prihod v Celovec. Tu s tramvajem do Vrbskega jezera in z ladjo do Marije na Otoku, kjer bodo večernice in kosilo. Okrog 6 zvečer povratek v Celovec in odhod proti Krki, kamor dospemo ob pol 9. Tu s kolo-dvora do svetišča lurška procesija, nato pridiga in pete litanije z blagoslovom, večerja in počitek.

Na praznik se prično svete maše ob 5. Za sv. spoved bo na razpolago dovolj slovenskih spovednikov. Ob 8 sv. maša s pridigo in blagoslov oči s prstanom sv. Eme. Ob 11 odhod iz Krke proti Gospe Sveti, kjer bodo ob 1 večernice, nato kosilo in ogled gosposvetkega prestola. Ob 4 odhod od Gospe Svete skozi Celovec in Jesenice proti Ljubljani.

Stroški.

Po jugoslovanskih železnicaх bo — upamo — dovoljena polovična voznina do državne meje pri Jesenicah. Vsi ostali stroški bodo znašali din 145.- V to vsoto je vračunan potni list, vožnja od meje do Krke in nazaj, tramvaj v Celovcu, vožnja s parnikom po Vrbskem jezeru, skupno prenočišče na slami ter preprosta hrana. Kdor bi želel prenočišče na postelji, doplača din 18.-, za boljšo hrano pa din 25.-, oziroma din 35.-

Prijave.

Prijaviti se je najkasneje do 12. junija ravnateljstvu salezijanskega zavoda na Rakovniku. V prijavi je navesti: ime in priimek, poklic, kraj in datum rojstva, pristojno občino ter točen naslov. Priložiti je dve sliki v velikosti 4 x 6 cm. Hkrati s prijavo je treba poslati tudi denar, najbolje po položnici štev. 10.590, glaseči se na Salezijanski zavod Rakovnik Ljubljana.

Dovoljenja okrajnega glavarstva za potovanje v Nemčijo letos ni treba pošiljati, ker ga bomo za vsakega romarja sami poskrbeli, da vam tako prihranimo pota in stroške. Le državni uradniki naj si svoja dovoljenja sami poskrbe.

S prijavami pohitite. S tem nam pomorete, da bomo mogli romanje organizirati v splošno zadovoljstvo vseh udeležencev.

Berite in širite **Življenje sv. Janeza Boska!** Debela, 515 strani obsegajoča knjiga, v platno vezana, stane 50 din, za sotrudnike samo 40 din

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8